

Я помітив її дивну поведінку, й у притулку кров на ній зауважив теж я. Я взяв її на руки і — гоп! — вона відразу тицьнула голову мені за шию і поцілувала мене у вухо. Такого ще не бачив ніхто, усі вирішили, що вона вигадала це саме для мене. Маріон сказала: «Луї, вона сприймає тебе за матусю, тож ліпше візьми її до себе».

Анетта би так не сказала. Анетта — справжня стаханів-ка, не відступає від правил, на форумі її часто називають «СуперАнеттою», аби ні з ким іншим не сплутати, а ми з Маріон між собою кличемо її «Супернеттою». Супернет-та не довірила би мені Шам-Шам: спершу треба спитати дозволу в П'єра, дочекатися, поки він звіриться зі своїм розкладом тощо, а бідолашна пташина тим часом вирі-шить покинути боротьбу й померти. Хай там як, а Супер-

нетта високо тримає прапор своєї команди — ранкових волонтерів, — вражаючи наповал сліпучим перманентом і блідим мейкапом. На її думку, Маріон надто терпляча. Маріон має неслухняні біляві кучері та червоні щоки. Вона не щодня зважує птахів, щоб дізнатися, втратили вони чи набрали кілька грамів. На думку Маріон, це не має жодного сенсу — достатньо раз на два-три дні, для них це ліпше, бо вони мають перевертатися на спину і лягати на холодний пластик під неоновим світлом. Маріон переконана, що у птахів від цього стрес. Вона каже, що Супернетта точно дотримується вказівок П'єра, а П'єр точно дотримується настанов ветеринара, яка раз на тиждень приходиться присипляти тварину чи лікувати чиесь крило, лапку — а часом і крило, лапку, невідомо як і ким забинтовані; після цього птахи не оговтуються, а закон не дозволяє присипляти таких птахів — достоту як і людей у лікарнях; саме це я називаю жорстокістю. Маріон згодна.

Чого лише не буває. Маленька ластівка випала із гніздечка, і цілих шість місяців пір'ячко не відростало — вона не встигла за своєю зграєю, прогавила мігрування, думала, що вже ніколи не полетить. Супернетта десь чула, що коли висмикати в неї все пір'я, то воно повністю відросте — так вона і заявила, а ветеринар не стала заперечувати, лише сказала, насупившись: «Авжеж, утім пильуйте...». А Маріон заперечила — мовляв, дайте ластівці спокій, бо все одно, коли їй набридне сидіти у клітці, вона просто помре; птахи — вони такі, коли все осточортіло, складають лапки. Маленький зяблик зі зламаним крильцем уже не злетить ніколи, але щоразу, як до нього підходиш, щебече так весело, ніби хоче погомоніти, і я залюбки забрала б його до себе, посадила б до клітки просторішої, ніж у притулку, поставила б її біля великої вікна на всю стіну й гомоніла б із ним. Двійко горобців не в змозі спинити дрижання після проходження пульверизаторів з гербіцидами в полі:

невиліковне неврологічне ураження, хімікати птахів не обходять боком, на жаль. І все ж це не заважає горобцям харчуватися, потроху дзьобати; звісно, це не життя, тремтіти отак постійно, ніби солдати, що вижили після атаки іпритом чи після хімічного штурму в Сирії. Одного дня горобцям судилося зникнути — можливо, край їхньому нещасному існуванню покладе П'єр, я волію не питати про це в нього, зрештою, польові птахи — це завжди гекатомба, байдуже, що збирає ці сумні жнива: пестициди, удосконалені жатки, які перетворюють гнізда з яйцями на бульйон, нищення кущів, незаконні будівництва просто посеред поля, бетон, яким заливають землю — і це ще не гірші варіанти!

О, забула! Є ще американський боривітер, між собою ми звемо його Нелегалом — уже півтора року чекаємо, поки міністерство випише Нелегалові дозвіл, аби передати його до спеціалізованого притулку, де йому буде вільготніше. Нелегала таємно завезли до нас, він, напевно, утік із клітки чи зі птахівні, сторонні люди привезли його сюди, поліція склала відповідний протокол. Нелегалові ведеться в нас непогано, але випускати його не можна, бо це не тутешній вид, а закон каже, що ширяти на волі такі не мають. Якщо подивитись уважно на картку, що супроводжує кожного птаха, яку причеплено заціпкою до клітки, то часом можна помітити, що вони перебувають тут від трьох до шести місяців; ластівка в нас уже півроку, боривітер — півтора року, звісно, від тривалого сидіння він постійно в кепському гуморі. Ми з Маріон вважаємо, що це надто довго, що ці птахи втратили снагу до життя, та й чому радіти, якщо не можна літати? Вони займають клітки — а новачкам треба місце, та й волонтерів це засмучує; принаймні нам із Маріон (не говоритиму за інших) прикро бачити цих сумних пернатих, у яких із плином часу іде дах. Коли хижі птахи лютіють, то (думаю я) це достоту як люди, що надто довго терплять неприємну ситуацію. Часом старі та хворі

птахи теж лютують — вони мають рацію і водночас помиляються, бо, ясна річ, персонал працює із самовіддачею, але наш час несправедливий до бідолашних птахів, наша доба тримає їх надто довго в неволі. Раніше поранених тварин добивали — і це називали співчуттям. Тепер нікого не можна вбити, навіть скалічену сороку, навіть крука, яке навісніє в неволі, хоча ці птахи шкідливі, бо всім відомо, що сороки і круки живляться яйцями із чужих гнізд і не гребують пташенятами. Щодо голубів, то вони нікому не шкодять, однак часом їх так багато, а разом із ними — хвороб і екскрементів на пам'ятниках, однак закон забороняє випускати їх після одужання, то що ж нам із ними робити?